

Elia – nummer tre

Må det bli känt

Jeff Pippenger

2023-09-29

Och det skedde vid tiden för frambärandet av aftonoffret, att profeten Elia trädde fram och sade: Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det i dag bli känt att du är Gud i Israel, och att jag är din tjänare, och att jag har gjort allt detta på ditt ord. 1 Kungaboken 18:36.

Vi har identifierat Elias kännetecken som en symbol. Ett av dessa kännetecken är att Elias, Johannes Döparens och William Millers tjänst och budskap var redskap för dom. Deras budskap användes av Herren för att pröva deras respektive historiska skeenden. Jesus sade att om Han inte hade kommit, skulle de tvistlystna judarna inte ha haft någon synd.

Om jag inte hade kommit och talat till dem, skulle de inte ha haft synd; men nu har de ingen ursäkt för sin synd. Johannes 15:22.

Hesekiel identifierar samma princip för de tvistlystna judarna i sin historia.

Ty de är oförskämda barn och hårdhjärtade. Jag sänder dig till dem, och du skall säga till dem: Så säger Herren Gud. Och vare sig de vill höra eller om de vägrar – ty de är ett upproriskt hus – skall de dock veta att en profet har varit ibland dem. Hesekiel 2:4, 5.

Symboliken kring Elia innefattar också hans roll som ett redskap för dom.

”De som är engagerade i att förkunna den tredje ängelns budskap rannsakar Skrifterna enligt samma plan som fader Miller antog. I den lilla boken med titeln Views of the Prophecies and Prophetic Chronology framställer fader Miller följande enkla men förståndiga och viktiga regler för bibelstudium och uttolkning:

”1. Varje ord måste ha sin rätta innebörd i förhållande till det ämne som framställs i Bibeln; 2. Hela Skriften är nödvändig och kan förstås genom flitig tillämpning och studium; 3. Ingenting som uppenbaras i Skriften kan eller kommer att vara dolt för dem som ber i tro utan att tvivla; 4. För att förstå läran, sammanför alla skriftställen om det ämne du önskar få kunskap om, och låt sedan varje ord få sitt rätta inflytande; och om du kan utforma din teori utan en motsägelser, kan du inte vara i villfarelse; 5. Skriften måste vara sin egen uttolkare, eftersom den är sin egen regel. Om jag är beroende av en lärare för att han skall utlägga den för mig, och han skulle gissa sig till dess mening, eller önska att den vore sådan på grund av sin sekteriska trosbekännelse, eller för att bli ansedd som vis, då är hans gissning, önskan, trosbekännelse eller visdom min regel, och inte Bibeln.”

”Ovanstående är en del av dessa regler; och i vårt studium av Bibeln gör vi alla väl i att ge akt på de principer som där framläggs.

”Äkta tro är grundad på Skrifterna; men Satan använder så många medel för att förvränga Skrifterna och införa villfarelse, att stor varsamhet behövs om man vill veta vad de verkligen

lär. Det är en av vår tids stora villfarelser att i hög grad fästa sig vid känslor och göra anspråk på uppriktighet, samtidigt som man förbiser Guds ords tydliga utsagor därför att detta ord inte överensstämmer med känslan. Många har ingen annan grund för sin tro än känsla. Deras religion består i upprymdhet; när denna upphör, är deras tro borta. Känsla kan vara agnar, men Guds ord är vetet. Och ”vad”, säger profeten, ”har agnarna gemensamt med vetet?”

”Ingen kommer att bli fördömd för att inte ha gett akt på ljus och kunskap som han aldrig hade och som han inte kunde få. Men många vägrar att lyda den sanning som frambärs för dem genom Kristi sändebud, därför att de önskar rätta sig efter världens måttstock; och den sanning som har nått deras förstånd, det ljus som har lyst in i själen, kommer att fördöma dem i domen. I dessa sista dagar har vi det samlade ljus som har lyst genom alla tidsåldrar, och vi kommer att hållas ansvariga därefter. Helighetens stig ligger inte i nivå med världen; den är en upphöjd väg. Om vi vandrar på denna väg, om vi löper på Herrens buds väg, skall vi finna att den ’rättfärdigas stig är såsom morgonrodnadens ljus, som växer i klarhet till dess dagen når sin fullkomning.’” Review and Herald, 25 november 1884.

Vi är inte ”fördömda för att inte ge akt på ljus och kunskap som” vi ”aldrig hade, och” vi ”inte kunde erhålla.” Den viktiga aspekten i detta uttalande är uttrycket ”inte kunde erhålla.” Elia, Johannes och Miller representerar ljus för sina respektive generationer, ett ljus som kunde vinnas. Deras budskaps närvaro undanröjde den slöja av vad som i Förenta staterna juridiskt kallas ”plausible deniability”. Elias budskap i varje generation där det framträder undanröjer varje ”plausible deniability” och håller därmed hela generationen ansvarig för det ljus som då framläggs.

”Min bror sade vid ett tillfälle att han inte ville höra något om den lära vi omfattar, av fruktan för att han skulle bli överbevisad. Han ville inte komma till mötena eller lyssna till framställningarna; men han förklarade senare att han insåg att han var lika skyldig som om han hade hört dem. Gud hade gett honom ett tillfälle att lära känna sanningen, och Han skulle hålla honom ansvarig för detta tillfälle. Det finns många ibland oss som hyser fördomar mot de läror som nu behandlas. De vill inte komma för att höra, de vill inte lugnt undersöka, utan de framför sina invändningar i mörkret. De är fullkomligt tillfreds med sin ståndpunkt. ’Du säger: Jag är rik och har överflöd och behöver intet, och du vet inte att just du är eländig och beklagansvärd och fattig och blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är luttrat i eld, för att du må bli rik, och vita kläder att klä dig med, så att din nakenhets skam inte blir synlig, och smörj dina ögon med ögonsalva, så att du kan se. Alla dem som jag älskar, dem tillrättavisar och tuktar jag. Var därför nitisk och omvänd dig’ (Uppenbarelseboken 3:17–19).”

”Detta skriftställe gäller dem som lever där budskapets ljud hörs, men som inte vill komma för att höra det. Hur vet ni att Herren inte ger nya bevis för sin sanning och ställer den i en ny belysning, så att Herrens väg må beredas? Vilka planer har ni lagt för att nytt ljus må genomtränga leden bland Guds folk? Vilka bevis har ni för att Gud inte har sänd ljus till sina barn? All självtillräcklighet, all egocentricitet och all högmödig självhävdelse måste läggas bort. Vi måste komma till Jesu fötter och lära av honom som är mild och ödmjuk i hjärtat. Jesus undervisade inte sina lärjungar så som rabbinerna undervisade sina. Många av judarna kom och lyssnade när Kristus uppenbarade frälsningens hemligheter, men de kom inte för att lära; de kom för att kritisera, för att ertappa honom med någon motsägelse, så att de skulle ha

något varmed de kunde väcka fördomar hos folket. De var nöjda med sin kunskap, men Guds barn måste känna den sanne Herdens röst. Är inte detta en tid då det i högsta grad vore passande att fasta och be inför Gud? Vi är i fara att hamna i oenighet, i fara att ta parti i en omstridd fråga; och borde vi då inte söka Gud med allvar, med själens ödmjukelse, för att vi må få veta vad som är sanning?” Selected Messages, bok 1, 413.

De som representerar Elias budskap är domsredskap i en reningsprocess som bereder vägen för förbundets sändebud att rena templet. När verket att rena templet fullbordas uppenbaras ljuset från den närvarande sanningen. Om detta inte uppenbarades, skulle de som Kristus sökte och söker rena behålla sin laodiceiska mantel av självbedrägeri. Elia symboliserar en tjänst som frambär sanningen som ett domsredskap. Det är därför vi får veta att de som förkastade Johannes Döparens budskap inte kunde ha någon nytta av Jesu undervisning.

”Jag hänvisades åter till förkunnelsen om Kristi första ankomst. Johannes sändes i Elias ande och kraft för att bereda vägen för Jesus. De som förkastade Johannes vittnesbörd hade ingen nytta av Jesu undervisning.” Early Writings, 258.

I de profetiska skildringar som förebildar reningen av Guds folk avtäckes ett budskap om närvarande sanning som håller generationen ansvarig för att antingen välja mörker eller ljus.

Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid: många skall fara hit och dit, och kunskapen skall varda storad.... Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty orden är tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:4, 9, 10.

De som representerar Elias budskap för sina respektive generationer identifieras av Kristus som Hans sändebud för att använda dem som redskap för dom. Detta var vad Elia gav till känna när han sade: ”låt det i dag bli känt att du är Gud i Israel, och att jag är din tjänare, och att jag har gjort allt detta på ditt ord.”

Denna sanning framställs också av Jesus beträffande Johannes Döparen.

Och när de hade gått, började Jesus tala till folkskarorna om Johannes: Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett rör som svajar för vinden? Men vad gick ni då ut för att se? En man klädd i mjuka kläder? Se, de som bär mjuka kläder finns i kungapalatsen. Men vad gick ni ut för att se? En profet? Ja, säger jag er, och mer än en profet. Ty det är om honom som det står skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, och han skall bereda din väg inför dig. Matteus 11:7–10.

Johannes var mer än en profet; han var ett redskap för dom, och hans tjänst blev identifierad med hans generation, ty de hade gått ut i öknen för att se honom, lika visst som hela Israel kom till Karmel på Ahabs befallning. William Miller förstod den tillväxt i kunskap som förseglats upp i 1798. Han representerade dem som for fram och tillbaka i Guds ord medan kunskapen ökade. Hans budskap var grundat på profetisk tid, och år 1840 blev hans budskap och hans tjänst införlivade med hans generation på ett sådant sätt att hela den protestantiska världen iakttog för att se om hans

metodik höll måttet. När den bekräftades, fördes hans budskap ut över hela världen.

”År 1840 väckte ännu ett anmärkningsvärt uppfyllande av profetian vitt utbrett intresse. Två år tidigare hade Josiah Litch, en av de ledande predikanterna för den andra ankomsten, publicerat en utläggning av Uppenbarelsboken 9, där han förutsade det osmanska rikets fall. Enligt hans beräkningar skulle denna makt störtas ... den 11 augusti 1840, då den osmanska makten i Konstantinopel kan förväntas bli bruten. Och detta tror jag skall visa sig vara fallet.”

”Vid just den tid som angavs antog Turkiet, genom sina ambassadörer, de allierade makterna i Europas beskydd och ställde sig därmed under de kristna nationernas kontroll. Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt, blev mängder av människor övertygade om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare, och en underbar drivkraft gavs åt adventrörelsen. Män av lärdom och ställning förenade sig med Miller, både i att predika och i att publicera hans åsikter, och från 1840 till 1844 utbredde sig verket hastigt.” The Great Controversy, 334, 335.

Tiden från ”1840 till 1844” representerar historien om de ”sju tordönen” i Uppenbarelsboken kapitel tio. I den historien inleddes en reningsprocess som framställdes i Malaki kapitel tre och i Kristi två tempelreningar. Reningsprocessen var en fortskridande prövningsprocess, grundad på Millers förståelse av principen om en dag för ett år. De som representerar Elias budskap bereder vägen för förbundets budbärare att plötsligt komma till sitt tempel, och de är symbolen för ett domsredskap som förbundets budbärare använder för att sopa ut dem som väljer mörkret i stället för ljuset.

Jag döper er sannerligen med vatten till omvändelse; men den som kommer efter mig är starkare än jag, vilkens skor jag inte är värdig att bära; han skall döpa er med den helige Ande och med eld. Han har sin kastskevel i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan; men agnarna skall han bränna upp med outsläcklig eld. Matteus 3:11, 12.

På Kristi tid, sådan den framställs i Joh. 6:66, förlorade han fler lärjungar än vid någon annan tidpunkt. I The Desire of Ages, där detta avsnitt i Johannes behandlas, var själva metoden för den profetiska tillämpningen den egentliga orsaken till att lärjungarna lämnade honom. De kunde inte förstå att det bokstavliga representerade det andliga, och enligt aposteln Paulus kommer det bokstavliga före det andliga.

Så är det också skrivet: Den första människan Adam blev en levande själ; den siste Adam blev en livgivande ande. Men det andliga kom inte först, utan det naturliga; därefter kom det andliga. 1 Korinthierbrevet 15:45, 46.

Ovilliga och därför oförmögna vägrade judarna att förstå Kristus när han förklarade att han var himmelens bröd som måste ätas. Seder och traditioner åsidosatte den metodik som Kristus själv tillämpade. Om denna historia skrev syster White:

”Genom den offentliga tillrättavisningen av deras otro blev dessa lärjungar ännu mer fjärrade från Jesus. De blev djupt förbittrade, och i önskan att såra Frälsaren och tillfredsställa fariséernas illvilja vände de honom ryggen och lämnade honom med förakt. De hade gjort sitt

val, hade tagit formen utan anden, skalet utan kärnan. Deras beslut återkallades aldrig därefter; ty de vandrade inte mer med Jesus.

”Han har sin kastskovel i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan.” Matteus 3:12. Detta var en av reningens tider. Genom sanningens ord höll agnarna på att skiljas från vetet. Därför att de var alltför fåfänga och självrättfärdiga för att ta emot tillrättavisning, alltför världskära för att godta ett liv i ödmjukhet, vände sig många bort från Jesus. Många gör fortfarande detsamma. Själar provas i dag såsom dessa lärjungar provades i synagogan i Kapernaum. När sanningen träffar hjärtat, ser de att deras liv inte står i överensstämmelse med Guds vilja. De inser behovet av en fullständig förändring i sig själva; men de är inte villiga att ta på sig det självförnekande arbetet. Därför blir de vrede när deras synder blottläggs. De går bort förargade, liksom lärjungarna lämnade Jesus, mumlande: ”Detta är ett hårt tal; vem står ut med att höra det?” Messias, 392.

Det är Malakis förbundsudbärare som med eld renar Levi söner. Han rensar sin tröskplats grundligt och skiljer vetet från agnarna. Detta verk utför han med en kastskovel. Kastskoveln är det som åstadkommer åtskiljandet, och kastskoveln är budskapet om den närvarande sanningen för varje respektive historia där han renar Levi söner. Kastskoveln är Elias budskap och budbärare, vilka representerar ett redskap för dom.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig. Och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni längtar efter. Se, han skall komma, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda dagen då han kommer, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som guldsmedens eld och som valkarens lut. Han skall sitta som en som smälter och renar silver; han skall rena Levi söner och luttra dem som guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offergåva behaga Herren, såsom i forna dagar och såsom under gångna år. Malaki 3:1–4.

Den som kommer efter Johannes Döparen är Han som rensar sin loge med kastskovel och är såsom en guldsmeds eld. Reningsprocessen fullbordas av förbundets budbärare och utmärker därför en historia där Herren ingår förbund med ett nytt utvalt förbundsfolk. När det forntida Israel befriades från Egyptens slaveri, var temat i denna heliga historia frågan om ”den förstfödde”. Vare sig det gällde Egyptens förstföddas död eller Guds betecknande av Israel som sin förstfödde.

Och du skall säga till Farao: Så säger Herren: Israel är min son, min förstfödde. Och jag säger till dig: Släpp min son, så att han kan tjäna mig. Men om du vägrar att släppa honom, se, då skall jag döda din son, din förstfödde. 2 Moseboken 4:22, 23.

När Gud ingick förbund med Israel vid befrielsen från Egypten var den gudomliga planen att varje förstfödd son i var och en av stammarna skulle avskiljas till prästämbetets tjänst. Men vid guldkalvsupproret var det endast Levi stam som ställde sig på Moses sida i upproret. För deras trofasthets skull upphävde Gud sin plan att varje förstfödd från varje stam skulle avskiljas till prästämbetet, och han gick förbi de övriga stammarna och gav Levi stam den uteslutande rätten till prästämbetet. När förbundets budbärare renar Levi söner representerar detta en historia där ett tidigare förbundsfolk sätts åt sidan för ett nytt förbundsfolk. Så var fallet med Johannes döparen,

milleriterna och så kommer det att vara med de etthundrafyrtiofyra tusen. Från 1840 till 1844 inleddes en reningsprocess genom den prövande fråga som utgjordes av det profetiska budskap som hade givits åt William Miller. Den ledde till att Herren plötsligt kom till sitt tempel den 22 oktober 1844, men reningsprocessen avslutades inte förrän 1863.

”Både profetian i Daniel 8:14, ’Ända till två tusen tre hundra aftnar och morgnar; sedan skall helgedomen renas’, och den förste ängels budskap, ’Frukta Gud och ge honom ära, ty stunden för hans dom har kommit’, pekade på Kristi tjänst i det allra heligaste, på den undersökande domen, och inte på Kristi ankomst för att återlösa sitt folk och förgöra de ogudaktiga. Misstaget hade inte legat i beräkningen av de profetiska tidsperioderna, utan i den händelse som skulle inträffa vid slutet av de 2300 dagarna. Genom detta misstag hade de troende fått lida besvikelse, men allt som hade förutsagts i profetian, och allt som de med stöd av Skriften hade haft anledning att förvänta, hade gått i uppfyllelse. Just vid den tid då de sörjde över att deras hopp hade slagit fel, hade den händelse ägt rum som budskapet hade förutsagt och som måste fullbordas innan Herren kunde uppenbara sig för att ge lön åt sina tjänare.

”Kristus hade kommit, inte till jorden, såsom de hade väntat, utan, såsom förebildat i typen, till det allra heligaste i Guds tempel i himmelen. Han framställs av profeten Daniel såsom kommande vid denna tid till den Gamle av dagar: ’Jag såg i nattens syner, och se, en som liknade en Människoson kom med himmelens skyar, och han kom’ — inte till jorden, utan — ’fram till den Gamle av dagar, och de förde honom fram inför Honom.’ Daniel 7:13.”

”Denna ankomst förutsägs också av profeten Malaki: ’Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, ja, förbundets ängel, som ni gläder er över: se, han skall komma, säger HERREN Sebaot.’ Malaki 3:1. Herrens ankomst till sitt tempel var plötslig, oväntad, för hans folk. De väntade inte att finna honom där. De förväntade sig att han skulle komma till jorden, ’i lågande eld och straffa dem som inte känner Gud och dem som inte lyder vår Herres Jesu evangelium.’ 2 Thessalonikerbrevet 1:8.”

”Men folket var ännu inte redo att möta sin Herre. Det återstod fortfarande ett förberedelseverk som måste fullbordas för dem. Ljus skulle ges för att rikta deras sinnen mot Guds tempel i himlen; och när de i tro skulle följa sin Översteprästs i Hans tjänst där, skulle nya plikter uppenbaras. Ytterligare ett budskap med varning och undervisning skulle ges åt församlingen.

”Säger profeten: ’Men vem kan uthärda den dag då han kommer, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är lik en guldsmeds eld och lik tvättares såpa. Och han skall sitta såsom en smältare och renare av silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet.’ Malaki 3:2, 3. De som lever på jorden när Kristi förbön upphör i helgedomen där ovan skall bestå inför en helig Gud utan medlare. Deras kläder måste vara obefläckade, deras karaktärer måste renas från synd genom bestänkelsens blod. Genom Guds nåd och sin egen ihärdiga strävan måste de bli segrare i striden mot det onda. Medan den undersökande domen pågår i himlen, medan de botfärdiga troendes synder avlägsnas från helgedomen, skall ett särskilt reningsverk, ett avlägsnande av synd, äga rum bland Guds folk på jorden. Detta verk framställs tydligare i budskapen i Uppenbarelseboken 14.”

”När detta verk har blivit fullbordat, kommer Kristi efterföljare att vara redo för hans ankomst. ’Då skall Juda och Jerusalems offergåva behaga Herren, såsom i forna dagar och såsom under gången tid.’ Malaki 3:4. Då skall den församling som vår Herre vid sin återkomst skall ta till sig vara en ’härlig församling, utan fläck eller skrynkla eller något sådant’. Efesierbrevet 5:27. Då skall hon träda fram ’lik morgonrodnaden, skön som månen, klar som solen, fruktansvärd som härskaror under banér’. Höga Visan 6:10.

”Förutom Herrens ankomst till sitt tempel förutsäger Malaki också hans andra ankomst, hans ankomst för att verkställa domen, med dessa ord: ’Och jag skall komma nära er till dom; och jag skall vara ett snabbt vittne mot trollkarlarna och mot äktenskapsbrytarna och mot dem som svär falskt och mot dem som förtrycker daglönaren i hans lön, änkan och den faderlöse, och som vränger främlingen från hans rätt och inte fruktar mig, säger HERREN Sebaot.’ Malaki 3:5. Judas hänvisar till samma scen när han säger: ’Se, Herren kommer med sina heliga i tiotusenden för att hålla dom över alla och överbevisa alla bland dem som är ogudaktiga om alla deras ogudaktiga gärningar.’ Judas 14, 15. Denna ankomst och Herrens ankomst till sitt tempel är skilda och separata händelser.”

”Kristi ankomst som vår överstepräst till det allra heligaste för att rena helgedomen, såsom den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den framställs i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, såsom den förutsagts av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och denna framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan den beskrivs av Kristus i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 424–426.

Fyra ”ankomster” åsyftas i det sista stycket, och de är alla samma ankomst, symboliserad på fyra olika sätt. En av dessa ”ankomster” är liknelsen om de tio jungfrurna.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning för denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, blivit uppfyllt och kommer att fortsätta att vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Om de fyra ”ankomsterna” ”är beskrivningar av samma händelse”, då kommer dessa fyra ”ankomster”, som uppfylldes i adventismens början i millerrörelsen, att ”uppfyllas” på nytt ”in i minsta bokstav” i Elia-rörelsen vid adventismens slut.

William Miller och milleriterna var företrädare för den förste ängelns budskap, och i samma avsnitt ur Early Writings som vi nyligen citerade hade den förste ängelns budskap exakt samma kännetecken som Johannes Döparens. Vi citerade avsnittet som säger att de som förkastade Johannes Döparens budskap inte kunde ha någon nytta av Jesu undervisning. I nästa stycke säger hon: ”De som förkastade det första budskapet kunde inte ha någon nytta av det andra; inte heller hade de någon nytta av midnattsropet, som skulle bereda dem att genom tro gå in med Jesus i det allra heligaste i den himmelska helgedomen.” Både William Miller och Johannes Döparen representerar redskap för dom.

Om ingen av dem hade framträtt, skulle deras respektive generationer inte hållas ansvariga för att ha förkastat ljuset. Gud använde dessa två budbärare för att avlägsna den laodiceiska syndens mantel och visade därmed den laodiceiska nakenheten hos det tidigare utvalda folket genom att framföra ett budskap som, vare sig det togs emot eller förkastades, skulle användas i domen som ett tecken på att en profet hade varit bland dem. Historien från 1840 till 1844 förebildades av elden som föll ned över Elias offer på berget Karmel. Den sanne profeten hade blivit skild från de falska profeterna.

Vi har nu kommit till den punkt där vi bör skissera den reningsprocess som fortsatte efter den 22 oktober 1844. Syster White förklarade att efter den 22 oktober 1844 ”var folket ännu inte redo att möta sin Herre. Det återstod ännu ett förberedelseverk att utföras för dem. Ljus skulle ges för att rikta deras sinnen mot Guds tempel i himlen; och när de genom tron skulle följa sin Överstepräst i Hans tjänst där, skulle nya plikter uppenbaras. Ytterligare ett budskap med varning och undervisning skulle ges åt församlingen.”

När adventismen förkastade de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex, vilka Daniel kallade Moses ”ed”, förlorade de sin förmåga att inse att reningsprocessen fortsatte bortom deras inledande arbete med att förstå de sanningar som var förbundna med domens inledning.

Vi kommer att behandla den fortsatta reningsprocessen i nästa artikel och börja sammanföra det sanna protestantismens horn, som milleritisk adventism tog emot på 1840-talet, med republikanismens horn.